

На Коминчето гори Дели-Пеювата нива отъ четиритѣ краюве. Пламъцитѣ пълзятъ по коремъ съ зинали уста и гълтатъ — лами ненаяли се. Небето се разтваря надъ гората. Господи, какъ можешъ да стоишъ и гледашъ, когато хлѣбътъ гори! Имашъ ли сърце! Разбий буритѣ, излѣй всичкитѣ небесни рѣки, пощади хранитѣ!

Да я убие Господъ Яна, дето разсърди Змея!

Мало и голѣмо се юрна изъ дълбокния пътъ къмъ Коминчето. Кой каквото сварилъ, грабналъ: мотики, лопати, брадви. Баба Пена размахва хурката си, тича и кълне. Оставени кърмачета писнаха изъ село, завиха проточено кучетата.

— Огънятъ слиза надолу — отиде селото!

— Олеле, майчице, изгорѣ ми душицата. Житцето ми, хлѣбеца ми. Снощи пакъ бихъ бабата, не ми било на добро.

— Всички сме подъ божията ржка.

— Защо не рукне дъждъ изъ ведро!

— Нощесъ сънувахъ Змея. Жъне съ петнайсетъ млади жътварки. Нощесъ насънь, днесъ найве жъне Змея.

— Дано ржката му да окапе!

— Мълчи!

— Дано, Боже, кучета месата му да развлѣкатъ!

— Мълчи, лудетино!

— Какъ да мълча — петъ сж на главата ми, какво ще ядатъ!

— Камъни!